

เมฆาเวศลาว ยธดา 法医在 5 บ้านริษยา

5

สุยจยา MM 谁家 MM เทียน
หม่านอู่อิงซิน, เปา

แนะนำตัวละคร

* หลิวเว่ย

แพทย์นิติเวชที่เก่งกาจ ทะลุมิติมาอยู่ในร่างของ 'คุณหนูใหญ่สกุลหลิว' ต่อมานี้หนีออกจากตระกูล แล้วปลอมตัวเป็นบุรุษใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อ 'ท่านหลิว' กำลังภายในสูงส่ง การชันสูตรล้ำเลิศ ไขคดีประหนึ่งเทพเซียน

* หลิวเสี่ยวหลี

บุตรชายของหลิวเว่ย ฉลาดหลักแหลม อุบิสัย ร่าเริง เป็นผู้ช่วยหมอของหลิวเว่ย ทั้งความสามารถ ด้านการใช้อาวุธลับยังเหนือชั้นกว่ามารดา

* หรงหลิง

อ๋องสาม บิดาของหลิวเสี่ยวหลี ดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการหน่วยเงินก่อ นิสัยเย็นชา โหดเหี้ยม มีฉายาว่ามัจจุราช

* หรงซู

อ๋องเจ็ด อดีตว่าที่สามีของหลิวเว่ยที่ถูกหลิวเว่ย หนึ่งงานแต่ง ความสามารถโดดเด่น กุมอำนาจ ในราชสำนักกิ่งหนึ่ง เป็นคู่แข่งขององค์รัชทายาท

* เงินจู

นักสืบดำสนิทที่ข้ามมิติมาพร้อมกับหลิวเว่ย ในยุคโบราณได้ชื่อว่าเป็นนักอัปมงคล และ ถูกเรียกว่า 'อูซิง' สามารถสื่อสารกับหลิวเว่ย และหลิวเสี่ยวหลีได้

- * กุฏ   นักอินทรีที่ยังเด็ก เป็นสหายของเงินจู หลิวเว่ย เห็นว่ากุฏไม่มีพ่อแม่จึงรับเลี้ยงเอาไว้
- * โหยวชิงชิง   แม่นางโหยว หญิงสาวที่หลิวอี้พากลับมาหลังทำการค้าเมื่อสองปีก่อน เป็นภรรยานอกสมรสของหลิวอี้
- * อู๋ซินหลัน   แม่นางสี อนุที่หวงเจี๋ยซินซ่อนเอาไว้ หลอกหวงเจี๋ยซินว่าหวงหลินเป็นบุตรชายของตนเอง
- * อู๋ซินหวา   หญิงสาวที่ถูกฆ่าตายในคดีศพหญิงไร้อีศระระ น้องสาวของอู๋ซินหลัน เป็นมารดาที่แท้จริงของหวงหลิน
- * ซิงอี้   พรรคพวกของโมอี้และเสี่ยวี้ หน่วยกล้าตายของเฉวียนอ๋อง มาทำภารกิจที่เมืองซินชาน
- * เสี่ยวี้   หน่วยกล้าตายของเฉวียนอ๋อง มาทำภารกิจที่เมืองซินชาน รู้จักกับโหยวชิงชิง

301

เจ้ามานี้ ข้าไม่ตีเจ้าตาจนหรอก

ทรงหลังยกกายลง ยื่นมือไปลองอังที่จมูกของชายหนุ่มเล็กน้อย แล้วเ้ม้มปากเอ่ยว่า "ลมหายใจค่อนข้างอ่อน"

แก้มของหลิวเสี้ยวหลิแดงอยู่เล็กน้อย พูดอย่างละอายใจ "อืม เป็นข้ากับเงินจู่ร่วมมือกันช่วยท่านอาคนนีเ้าได้ หากไม่ใช่พวกเราช่วย เขาไว้ เขาจะต้องอยู่ในป่าตลอดทั้งคืนแน่ๆ เงินจู่บอกว่าป่าแห่งนี้มีสัตว์ป่า ถ้าหากไม่พาเขาไปด้วย วันนี้ท่านอาผู้นี้จะต้องถูกกินจนไม่เหลือซากแน่นอน" เขาพูดแล้วก็นั่งยองๆ ลงไปด้วย นิ้วมืออวบป้อมลูบคลำไปที่เส้นผมของชายหนุ่มพลางพูดกับตนเอง "ถ้าหากว่าตายแล้ว อย่างนั้น โครงกระดูกที่ดีขนาดนี้ก็เสียเปล่าแล้วจริงๆ"

ทรงหลังคิดจะบอกว่าคนผู้นี้ยังไม่ตาย แล้วก็ไม่ใช่โครงกระดูกด้วย แต่เมื่อเห็นว่าเด็กน้อยใช้สายตาสุนิดที่เห็นชายผู้นี้เป็นเหมือนโครงกระดูกไปแล้ว เขาก็รู้สึกว่บางที่ท่าเหมือนคนผู้นี้เป็นโครงกระดูกโครงหนึ่งก็

ไม่เลว อย่างน้อยกับโครงกระดูก หลิวเสี่ยวหลีกก็ค่อนข้างจะทะนุถนอม
ราวกับของล้ำค่ามากกว่าคนเป็นๆ มากนัก

"ในอ้อมแขนเจ้าคืออะไร"

หลิวเว่ยไม่สนใจชายหนุ่มที่อาการร่อแร่หายใจวณวินผู้นั้น ในเมื่อ
ยังมีลมหายใจอยู่ก็คงยังไม่ตายง่ายๆ ที่นางสนใจคือห้วกะโหลกขาว
วาววับเป็นประกายห้วนนั้น

หลิวเสี่ยวหลีกรีบเอาห้วกะโหลกไปซ่อนไว้ด้านหลังทันทีทันใด แต่
เมื่อนึกถึงว่าตอนนี้ศีรษะของหวงเจี๋ยชินกลายเป็นห้วกะโหลกไปแล้ว
เรียบร้อย ท่านแม่ก็จนปัญญาจะจัดการแล้วเช่นกัน จึงหยิบออกมาอีกครั้ง
อย่างกล้าหาญ จากนั้นก็หยิบขวดใบหนึ่งออกมาจากถุงที่ด้านหลังแล้ว
ยื่นไปให้ท่านแม่อย่างระมัดระวัง

"ละ...สมอง..."

"เจ้าเอาศีรษะของหวงเจี๋ยชินไปทำเป็นห้วกะโหลกแล้วหรือ"
เสียงของหลิวเว่ยเคร่งเครียดแล้ว

หลิวเสี่ยวหลีกลื่นน้ำลาย คอดเกร็ง "ข้า...ข้าไม่ได้ตั้งใจ เดิมข้าก็
แค่คิดจะควักเอาลูกตามาให้เงินจูกินเท่านั้นเอง จากนั้น...ข้าเห็นว่าไม่มี
ลูกตาแล้ว...ค่อนข้างจะไม่น่าดู ก็...ก็เลยขูดควักเพิ่มอีก..."

"เจ้าไม่ใช่เพียงควักลูกตา เจ้าขูดเอาใบหู ปาก จมูก รวมไปถึง
หนังศีรษะทั้งหมดออกไปแล้ว!"

"ท่านพ่อ ท่านอย่าโกรธนะ ข้าเห็นว่าถึงอย่างไรก็เริ่มต้นไปแล้ว...
ท่านก็บอกข้าอยู่เสมอๆ มิใช่หรือว่าเกิดเป็นคนต้องทำสิ่งที่เริ่มต้นให้
เสร็จสิ้นนะ"

ยังเรียนรู้อะไรที่จะแก้ตัวอีก!

หลิวเว่ยสูดลมหายใจลึกๆ คราหนึ่ง ในที่สุดก็สะกดกลิ่นไฟโทสะ
ในใจเอาไว้ได้ แล้วจึงกวักมือเรียกบุตรชาย

"เจ้ามานี่ ข้าไมได้เจ้ตายหรอก มาเถอะ"

หลิวเสี่ยวหลีพอได้ยินก็กระโดดเข้าไปในอ้อมแขนของทรงหลังทันที
มุดตัวซุกเข้าไปในเสื้อของเขาสุดชีวิต

ทรงหลังรับตัวเด็กน้อยเอาไว้ จากนั้นก็อุ้มขึ้นมาพาลางเอ่ยกับ
หลิวเว่ย "เรื่องเป็นเช่นนี้แล้ว พุดมากไปก็ไร้ประโยชน์"

"ท่านส่งเสี่ยวหลีมาให้ข้า" หลิวเว่ยพุดแล้วก็ทำท่าจะรับเอาตัว
หลิวเสี่ยวหลีมา

หลิวเสี่ยวหลียอมไปเสียที่ไหน เขากลัวจะแยแล้ว ขมวดคิ้วพาลาง
จับเสื้อของทรงหลังเอาไว้แน่น เป็นตายไม่ยอมปล่อยแม้แต่นิดเดียว
กลัวเสียจนแผ่นหลังน้อยๆ สั่นเทิ้มไปหมด

ทรงหลังรีบเปลี่ยนเรื่อง "คนผู้นี้เจ้าจะช่วยหรือไม่ช่วย"

หลิวเว่ยมองดูบุตรชายที่อยู่บนพื้น ถลึงตาใส่หลิวเสี่ยวหลีอีกทีหนึ่ง
แล้วจึงนั่งยองๆ ลงไปอย่างว่องไว จับชีพจรชายผู้นั้น พลิกดูเปลือกตา
จากนั้นก็บีบๆ มือและเท้าของเขา

สุดท้ายก็สำรวจดูบาดแผลหลายแห่งของชายหนุ่มที่ค่อนข้างจะเห็น
ได้ชัดพร้อมพุดไปด้วย

"เขาเสียเลือดมากเกินไป กระดูกแขนซ้ายหัก บาดแผลบนร่าง
ส่วนใหญ่ถูกอาวุธจำพวกตะปูเหล็กทำร้าย ทีมจนเลือดออกเป็นจุดๆ
เส้นเลือดที่หลังมือขาด ที่ทำให้เสียเลือดมากที่สุดก็คือบาดแผลจุดนี้ แต่
จัดการได้ค่อนข้างจะทันเวลา อย่างน้อยเลือดก็หยุดไหลแล้ว"

หลิวเสี่ยวหลีรีบยื่นหน้ามาทันที ทวงความดีความชอบอย่างขลาดๆ

ที่แท้ ถึงกับเกิดจากจะงอยปากนกนี้เอง!

หลิวเว่ยมองดูเงินจู้ด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ไม่ธรรมดาเลยนะ เร็วแรงไม่เลวเนี่ย บนร่างน้อยอย่างน้อยก็โดนจิกไปเจ็ดสิบแปดสิบครั้ง ปากของเจ้านี้ไม่ได้จิกจนพังไปแล้วหรือ"

เงินจู้ไม่พูดพร่ำทำเพลง กางปีกแล้วบินหนีไปทันที

เงินจู้บินหนีปัญหาไปแล้ว หลิวเว่ยจึงเบนสายตาไปที่หลิวเสี่ยวหลี มุมปากกระตุก "คนที่เจ้าช่วยเอาไว้หรือ หืม?"

หลิวเสี่ยวหลีปากเบะ พูดเสียงเบา "แต่ข้าช่วยชีวิตเขาไว้จริงๆ นะ ท่านพ่อ ท่านดูที่มือของเขาดิ ข้าห้ามเลือดให้ ไม่อย่างนั้นเส้นเลือดขาด เป็นแผลใหญ่ขนาดนี้ ไม่ห้ามเลือดคงต้องตายไปแล้วจริงๆ"

หลิวเว่ยมองดูที่มือของบุรุษผู้นั้นอย่างจริงจัง จากนั้นก็ยิ้มแล้วพูดว่า "ถูกมีดฆ่าตัดบาดเอาหรือ"

หลิวเสี่ยวหลีสะอึก ก่อนจะพูดตะกุกตะกัก "นี่...นี่ไม่สำคัญหรอก ที่สำคัญคือข้าเป็นคนช่วยชีวิตเขาไว้ ท่านพ่อ เป็นข้าที่ช่วยเขาเอาไว้นะ"

ทำเสียจนคนเขารอแระปางตาย เจ้าช่วยชีวิตคนเขาก็สมควรแล้วมิใช่หรือ

ถ้าหากว่าคนเขาเสียชีวิตไปแบบนี้ เจ้าก็คือฆาตกรนั่นเอง!

คงเพราะได้รับอิทธิพลจากคติของหวงเจี๋ยชิน หลิวเว่ยมองดูหลิวเสี่ยวหลีอีกครั้ง จู่ๆ ก็เริ่มหวนคิดว่าตนเองคงจะไม่ได้เลี้ยงดูบุตรชาย จนกลายเป็นฆาตกรวิปริตไปด้วยเหมือนกันหรอกนะ

ทรงหลังกลับไม่ได้คิดเอาเองอย่างไรเหตุผลเช่นนั้น เขาถามหลิวเสี่ยวหลีว่า "เหตุใดเจ้าถึงทำร้ายเขา"

อาจจะป็นด้วยน้ำเสียงของท่านอาหรงอ่อนโยนมาก หลิวเสี่ยวหลี

จึงเลิกคิดที่จะปกป้องตนเอง พุดด้วยเสียงอื้อ

"ข้านี้กว่า...ข้านี้กว่าเขาจะฆ่าข้า"

"เหตุใดจึงคิดเช่นนั้น"

คราวนี้หิวเสียวหิวจึงเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นหลังจากตนเองหนีจากที่ว่าการไปออกมา เล่ามาถึงตอนท้ายสุดก็รู้สึกน้อยใจมากขึ้นมา

"แต่ว่า...เป็นข้าที่ห้ามเลือดให้เขาละ"

ทรงหลังเห็นเขาใกล้จะร้องไห้แล้วก็ลูบศีรษะเด็กน้อยเบาๆ พลางปลอบโยนว่า "เจ้าทำได้ดีมาก" ก่อนจะพุดกับหิวเว่ย "ข้าอยากให้คุณมีชีวิตอยู่"

เมืองขึ้นซานจู่ๆ ก็มีชาวยุทธ์ยอดฝีมือปรากฏตัวขึ้น ทรงหลังจึงไม่กล้าประมาท คนผู้นี้เขาต้องการให้มีชีวิตอยู่ ยิ่งกว่านั้นยังต้องการสอบสวนด้วยตนเอง

หิวเว่ยยอมนึกถึงความเชื่อมโยงนี้เช่นกัน เห็นสีหน้าทรงหลังเคร่งขรึมจริงจังอย่างยิ่ง เหมือนกับกำลังคิดอยู่ว่าชายผู้นี้มีเบื้องหลังมาจากไหนกันแน่

นัยน์ตาของหิวเว่ยกลอกรอบหนึ่งแล้วจู่ๆ ก็สาดประกายทันใด นางไม่สนใจกับการอบรมสั่งสอนบุตรชายทั้งยังดบๆ ที่หน้าอก เอ่ยปากรับรองอย่างมั่นใจ

"วางใจได้ ไม่เกินสองชั่วยามข้าจะให้เขาเย็นอยู่ตรงหน้าท่านครบทุกส่วนตั้งแต่หัวจรดหาง"

หิวเว่ยคิดในใจ ข้าจะทำให้คนมีชีวิตกลับมาแล้วท่านก็พาตัวไปไต่สวน จะเป็นการดีที่สุดถ้าค่อยๆ ไต่สวนไปช้าๆ ไม่ต้องรีบร้อน สืบสวนไปสามสี่วันก็ไม่ใช่ไร

ทรงหลังมองดูหลิวเว่ย เห็นสีหน้าเจ้าเล่ห์ของนางแสดงความคิดใจ
ที่แทบสังเกตไม่ได้ออกมาในระหว่างนั้นเข้าพอดี เขาก็ตระหนักได้ทันที
รู้แล้วว่านางวางแผนร้ายอะไรบางอย่างอยู่ในใจ

ทรงหลังยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว แต่กลับไม่ได้พูดเปิดโปงสักคำ

ถึงอย่างไรพอถึงตอนกลางคืนนางก็ย่อมจะรู้ได้เองว่าไม่ว่าเขาจะมี
เรื่องสำคัญยุ่งมากเพียงใด เรื่องของนางเขาก็ให้ความสำคัญ 'เป็นพิเศษ'
มาตลอด

302

หน้าจุกนกขุน

ตอนที่ซิงอัสละลิมสะลือฟื้นขึ้นมาแล้วเห็นตรงหน้าชาวโพลนเว้งว้าง
ไปหมดก็ค่อนข้างจะตาลายอยู่บ้าง

รอนจนผ่านไปพักหนึ่ง การมองเห็นกลับมาเป็นปกติ เมื่อซิงอัสมองดู
อีกทีก็กลับเห็นหลังคามุ้งสีชาวโพลนขยับไหวอยู่ตรงหน้า ทำให้เขาถึงกับ
สับสนไปชั่วขณะ

"ตื่นแล้วหรือ"

ข้างหมีเสียงบุรุษดังมาอย่างเฉยชา

ซิงอัสมองไปก็เห็นบุรุษงามสง่าสวมชุดสีขาวกำลังยืนอยู่ข้างเตียง
ในมือถือขามกระเบื้องสีขาวใบหนึ่ง มองลงมาที่เขาอยู่

"เจ้า..."

ซิงอัสได้รับการฝึกฝนมาเป็นเวลานาน ถึงแม้ร่างกายจะไม่อำนวย
แต่ก็ยังคิดจะลุกขึ้นนั่งพร้อมตั้งท่าป้องกันทันที แต่พอขยับกายก็รู้สึกว่

ตลอดร่างไร้เรียวแรง แม้แต่นิ้วมือสักริ้วก็ยกไม่ขึ้น

ชิงอีเบิกตาโตอย่างคาดไม่ถึง เขาขมวดคิ้ว ถามเสียงแหบแห้ง
"เจ้าทำอะไรกับข้า"

"ถึงอย่างไรก็ไม่ได้ทำลายความบริสุทธิ์ของเจ้าหรอก" หลิวเว่ยพูด
เสียงดลืออย่างไม่ทุกขีรอน แล้วยื่นสามไปตรงหน้าชายหนุ่ม จับคอเอาไว้
เพื่อให้เขาตี้มลงไป

ชิงอีเม้มปากแน่น *ไม่ตี้ม!*

หลิวเว่ยขมวดคิ้วย่น วางสามลง ใช้นิ้วชี้แตะสันจมูกของชายหนุ่ม
จากนั้นก็ยกสามขึ้นมาอีก แต่กลับไม่ได้จ่อไว้ข้างปากของเขาอีกแล้ว
เพียงรอรู้อยู่ชั่วครา

ที่แรกชิงอีไม่ได้สนใจ แต่หลังจากผ่านไปสองจิตใจเขาก็รู้สึกว่
ตนเองหายใจไม่ได้แล้ว จมูกหายใจไม่ออก ทั้งหายใจเข้าไปไม่ได้แล้ว
เช่นกัน ถึงกับอุดตันไปเลยเสียอย่างนั้น

เมื่อครูนี้นี้จมูกยังดีอยู่เลยแท้ๆ แต่พอคนผู้นี้แตะะคราหนึ่งก็...

แต่ว่า...เพียงแตะครั้งเดียว เป็นการแตะเบามากแค่ครั้งเดียว ไม่รู้สึก
อะไรเลยสักนิด แล้วก็ไม่เหมือนกับทำลายจมูกของข้าด้วย เหตุใดจึง
ถึงหายใจไม่ได้แล้วเล่า

ชิงอีแตกตื่นตกใจอย่างยิ่ง หลิวเว่ยกลับมอดูเขาอย่างสงบนิ่งอยู่
เช่นนั้นเอง

รอจนชิงอีทนไม่ไหวแล้ว ในที่สุดก็อ้าปากกว้าง หลังจากหอบหายใจ
เอาอากาศเข้าไปแล้ว หลิวเว่ยก็เทยาน้ำกรอกเข้าปากของเขาไปเลยตรงๆ
ต่อให้เขาไม่ตี้มก็ต้องตี้ม!

ชิงอีไม่สามารถขยับตัวได้ ทั้งร่างถูกคนควบคุมเอาไว้ เขายังคงต้อง

กลืนยำนํ้าลงไปด้วยความจำใจ

รสชาติขมฝาดนั้นทำเอาเขาหน้าตาเหลือกพลิกไปเลย

เมื่อดื่มหมดชามแล้ว หลิวเว่ยก็ตะโกนไปที่จุ่มกของชายหนุ่มอีกครั้ง
จากนั้นก็ถือชามที่ว่างเปล่าหมุนตัวจากไป

ช่วงเวลานั้นปาฏิหาริย์พลันบังเกิด ซึ่งก็ไม่มีใครพอใจยิ่งยวดที่ไม่รู้ว่า
ต้องดื่มยาอะไรเข้าไปชามหนึ่ง ทั้งที่เมื่อครู่ยังจุ่มกตีบตันหายใจไม่ออก
ทว่าพริบตาเดียวจุ่มกก็โล่งแล้ว

หากเมื่อครู่ที่จุ่มกตีบตันเป็นแค่อุบัติเหตุ อย่างนั้นเวลานี้ที่โล่งสบาย
เป็นเพราะเหตุใดเล่า

ซึ่งก็จ้องมองไปทางหลิวเว่ยอย่างไม่รู้ตัว กลับเห็นแต่เพียงแผ่นหลัง
ของหลิวเว่ยตอนเดินออกไปจากห้องเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นประตูห้อง
ก็ปิดลง

ช่วงเวลาหลังจากนั้นซึ่งก็อยากจะรักษาสติสัมปชัญญะอันแจ่มใส
เอาไว้เหลือเกิน แต่คาดว่าน่าจะเป็นเพราะฤทธิ์ของยานั้น เขาจึงรู้สึกมึนง
ก่อนหลับไป

ซึ่งก็ตื่นขึ้นมาอีกที ท้องฟ้าก็มืดแล้ว

คนแรกที่ซึ่งก็ลืมตาขึ้นมาเห็นยังคงเป็นคุณชายชุดขาวผู้งามสง่า
คนก่อนหน้า

"เจ้าเป็นใครกันแน่" ซึ่งก็ถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดมากขึ้น

หลิวเว่ยยืนอยู่ข้างเตียง มองดูสีของท้องฟ้าที่ด้านนอกแล้วพิมพ์
ประโยคหนึ่ง "ตอนนี้ น่าจะได้เวลาแล้ว"

ซึ่งก็ใส่ตบประสาทยังดีอยู่ พอได้ยินนัยน์ตาก็คือเคร่งเครียดขึ้นทันที

"เวลาอะไร"

คนผู้นี้ทำอะไรกับร่างกายของข้ากันแน่

หิวเว่ยโบกๆ มือ พุดอย่างขอไปที่ "ไม่ต้องสนใจมากถึงเพียงนี้
ไม่ใช่เรื่องของเจ้า"

ซึ่งอึ้งยังคงอยากจะพุดอะไรบางอย่าง ด้านนอกพลันมีคนเคาะประตู

หิวเว่ยไปเปิดประตู ไม่ผิตคาดเลยแม้แต่ชนิดเดียว คนที่นอกประตู
ก็คือหรงหลิงนั่นเอง

เมื่อเห็นหรงหลิง ประโยคแรกที่หิวเว่ยพุดก็คือ "ข้าเหนื่อยมากแล้ว
พวกท่านค่อยๆ คุยกันไปแล้วกัน ถ้าตอนที่คุยเสร็จแล้วตึกเกินไปก็ไม่ต้อง
ไปหาข้าหรือก ข้าหลับแล้ว"

พุดจบนางก็พลั้กายใช้ความเร็วระดับสูงสุดวิ่งกลับไปห้องของ
ตนเองแล้วปิดประตูห้องดังปัง

หรงหลิงมองดูเงาด้านหลังของหิวเว่ยที่คล้ายกำลังวิ่งหนี
หัวซุกหัวซุนก็ยิ้มออกมาทันที เดินเข้าไปในห้อง พลิกมือแล้วปิดประตู

เขาสวมชุดยาวสีดำตลอดร่าง สองมือไพล่อยู่ด้านหลัง เดินมาที่
ข้างเตียงอย่างไม่วุ่นไม่ช้า มองดูชายที่นอนอยู่บนเตียงซึ่งถูกสกดจุดชีพจร
ไปทั้งตัวจนขยับไม่ได้ ทำได้เพียงแค่พุดเท่านั้น เขาเอ่ยเสียงเรียบ

"บอกชื่อมา"

ทันทีที่เห็นหรงหลิงในแวบแรก ซึ่งอึ้งก็แตกตื่นหวาดกลัวขึ้นมา

รูปโฉมของผู้บัญชาการหรงท่านนี้ซึ่งอึ้งจำได้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็เคย
เดินทางไปเมืองหลวงอยู่หลายครั้ง กับคนโปรดข้างกายของฝ่าบาทผู้นี้
ก็มักจะได้พบเห็นอยู่บ่อยๆ

แล้วก็เพราะล่วงรู้ถึงศักดิ์ฐานะของหรงหลิงนี่เอง เวลานี้ซึ่งอึ้ง

ถึงได้ไม่กล้าประมาท

ต่อให้ปากเขาจะพูดว่าไม่เคยให้ความสำคัญกับขุนนางในเมืองหลวง คนใดหรือท่านต้องอะไรพวกนี้ แต่ทรงหลังผู้นี้ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นคนที่ แม้แต่ผู้เป็นเจ้านายของตนเกรงกลัวอยู่ เขาจะกล้าดูแคลนได้อย่างไร

ทว่าถ้าหากทรงหลังอยู่ที่นี่ แล้วบุรุษคนเมื่อครูนั่นเป็นใครกัน

ไม่ใช่บอกว่าคนที่เดินทางมาเมืองขึ้นชานพร้อมกับทรงหลังในครั้งนี้มีแค่ได้ทำหลัวที่เพิ่งรับตำแหน่งที่ปรึกษาของหน่วยเงินเก๋อผู้นั้นกับ บุตรชายของได้ทำหลัวหรือทง ไฉนถึงได้เพิ่มคนแปลกหน้ามาอีกคนหนึ่ง

องค์รัชสีบของทรงหลัง?

แต่เมื่อดูท่าทางที่สุภาพเรียบร้อยของคนผู้นั้นก็ไม่ค่อยเหมือนคนที่ มีวรยุทธ์สักเท่าไร

ซึ่งอี้จำหลัววัยได้ ก่อนหน้านี้นั้นตอนไม่อิ้ทำภารกิจล้มเหลวก็เคยกล่าวถึง คนผู้นี้ ภาพเหมือนของหลัววัยย่อมถูกแจกจ่ายไปให้ผู้ใต้บังคับบัญชา อยู่หลายภาพ

แต่เนื่องจากหลัวเจิงเกี่ยวพันกับคดีนี้ด้วย ดังนั้นนับแต่หลัววัย มาที่เมืองขึ้นชานจึงปลอมตัว ประกอบกับภาพเหมือนมักจะไม่เหมือนจริง ซึ่งอี้ถึงได้จำไม่ได้

ในขณะที่ความคิดของซึ่งอี้กำลังสับสนว่าผู้นั้น ทรงหลังก็นั่งลง บนเก้าอี้ที่ด้านข้าง เขารินน้ำชาให้ตนเองอย่างสงบนิ่ง สายตาคมกริบ กวาดผ่านไป เอย่ซ้ำอีกครั้ง

"บอกชื่อมา"

"พวกท่านช่วยข้าไว้หรือ" ซึ่งอี้ไม่ตอบ กลอกันย่นตาอยู่ครู่หนึ่ง ก็ตัดสินใจถ่วงเวลาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ทรงหลังยืนคว่ำ เอ่ยเสียงเย็นชา "ไม่ต้องอ้อมค้อม พูดตรงๆ จะได้
 ทรمانน้อยลงหน่อย"

ซึ่งอิ้วเราะออกมาคำหนึ่ง "ข้าไม่ได้อ้อมค้อม เพียงแต่ถ้าพวกท่าน
 ช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าก็อยากจะขอบคุณสักคำหนึ่งก่อน ข้าคิดว่าเป็นคือมารยาท
 ที่พึงมี"

ทรงหลังถือถ้วยชา แกว่งให้น้ำชาในถ้วยหมุนวนอยู่

ซึ่งอิ้วอยากสังเกตสีหน้าของทรงหลังอย่างที่สุด แต่เพราะร่างกาย
 ขยับไม่ได้เลยสักนิด สายตาจึงถูกจำกัดเอาไว้จนมองไม่ชัดเจน เขาหลบ
 เม้มปาก หลับตาให้พลังภายในโคจรในร่างกายอย่างเงียบๆ พยายาม
 คิดหาวิธีให้ร่างกายของตนเองขยับได้อีกครั้ง

แต่กลับไม่ได้ เขายังคงทำไม่ได้

คนพวกนี้ไม่รู้ว่าจะใช้ฝีมืออันชั่วร้ายอะไรกันแน่ ถึงไม่ต้องใช้เชือก
 ผูกมัดก็สามารถทำให้เขาหมดสิ้นเรี่ยวแรงจะดิ้นรนขัดขืน กระทั่งขยับ
 นิ้วมือสักนิ้วก็ยังทำไม่ได้เลย

หรือว่าในหมู่คนพวกนี้มีคนที่ปรุ่ยยาวิเศษได้ดังเช่นชนเผ่าผู้ใช้
 หอนอก?

ถ้าเช่นนั้นคนผู้นี้จะเชี่ยวชาญจนสามารถปรุ่ยยาวิเศษได้ถึงระดับใด
 จึงสามารถกักขังผู้อื่นได้ถึงขั้นนี้ ถ้าหากข้าสามารถขโมยยานี้ออกไปได้
 สักขวดหรือครึ่งขวด นำติดตัวกลับไปเหลียวใจมอบให้เจ้าอาคมคนใหม่
 เจ้าอาคมคนใหม่จะต้องศึกษาแล้วสามารถหาวิธีการปรุ่ยยาชนิดนี้
 ออกมาได้ในเวลาอันรวดเร็วอย่างแน่นอน

เมื่อซึ่งอิ้วคิดเช่นนี้จึงลืมหันแล้วเอ่ยว่า "ถ้าท่านไม่ชอบให้ข้า
 พุดด้วยเหตุผล ข้าก็จะไม่กล่าวเียนเยื้อกับท่านอีก ท่านมอบยาถอนพิษ

มาให้ข้าก่อน รอจนข้าขยับตัวได้แล้ว อยากให้ข้าตอบอะไร ท่านถามมาก็แล้วกัน"

ยาถอนพิษ?

ทรงหลิงมองดูชิงอี้ ครุ่นคิดทันที

ถูกพิษแล้วหรือ เสียวหลิ่ววงยาเขา หรือว่าหลิ่วเว่ย?

ยาถอนพิษ? จะใช้ถอนพิษอะไรเล่า

แต่ในเมื่ออีกฝ่ายถูกพิษเข้าแล้ว อย่างนั้นกลับลดความยุ่งยากของเขาไปได้

"อธิบายให้ชัดเจน ย่อมจะมียาถอนพิษ" ทรงหลิงกล่าวอย่างลั่นไห้ไปตามน้ำ

นายน์ตาของชิงอี้เครียดเขม็งขึ้น "ข้าไม่เชื่อ ให้ยาถอนพิษข้าก่อน ไม่อย่างนั้นข้าจะไม่พูดแม้แต่คำเดียว"

ทรงหลิงวางถ้วยชาลงบนโต๊ะดังปัง จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินไปหาชายหนุ่ม

ทรงหลิงยืนอยู่ที่ข้างเตียง เขาปรายตามองและใช้ปลายนิ้วจิ้มเข้าไปที่หน้าผากของชิงอี้ พลังภายในหนุ่มหนึ่งทะลวงเข้าไปกลางหว่างคิ้วของชิงอี้

303

ราวกับมองจากจะมีมตาของนางในแทกกระจาง

ซึ่งอื้มวดคิ้ว ไม่เข้าใจว่าทรงหลังกำลังทำอะไรอยู่ แต่หลังจากนั้น
จู่ๆ ก็พลันรู้สึกปวดศีรษะจนแทบระเบิด

เขากัดฟัน ไม่ยอมอมให้ตนเองส่งเสียงร้องเพราะความเจ็บปวด
ออกมา กลับถลึงตาค้างทรงหลังอย่างดูร้าย

"ลงทัณฑ์เพื่อบีบให้สารภาพ!"

ทรงหลังไม่เหลือบมองอีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ นิ้วมือเลื่อนไปที่หน้าผาก
ของซึ่งอื้มแล้วก็จิ้มลงไปอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งอื้มรู้สึกเพียงว่าคล้ายมีก้อนหินที่แข็ง
ปานเหล็กกระแทกเข้าไปภายในสมองของตน เจ็บปวดเสียจนแค่นหายใจ
ก็สั้นเต็มไปหมดแล้ว

น่าซึ้งนัก! ที่คนผู้นี้ใช้เป็นวรยุทธ์ประหลาดอะไรกัน เพียงแค่แตะ
เบาๆ ครั้งเดียว เหตุใดถึงได้มีพลังมหาศาลขนาดนี้

ดูท่าทางคนผู้นี้ น่าจะใช้กำลังภายในกระตุ้นพลัง แต่ข้าก็รู้จักคนที่

ใช้กำลังภายใน...กำลังภายในของคนผู้นั้นมีอำนาจในการทำลายล้างสูงส่ง แต่ก็ยังไม่ถึงระดับนี้

ชาวฉวนหนว่นพวกนี้แต่ละคนมีความร้ายกาจมากเพียงใดกันแน่

ชิงอี่ผืนกดข่มตนเองให้รักษาความสงบนิ่งเอาไว้ ตั้งแต่เล็กเขาก็ได้รับการฝึกฝนมา การลงทัณฑ์ทารุณเพื่อบีบให้สสารภายในระดับนี้ยังคงไม่สามารถบังคับควบคุมเขาได้

เพียงแต่เมื่อครู่เพิ่งจะฟื้นขึ้นมา ร่างกายยังคงอ่อนแอ จึงค่อนข้างจะรับไม่ไหวอยู่บ้าง รอจนเขาปรับตัวได้แล้วก็กัดฟัน การทารุณระดับพวกนี้พอหลับตา ก็ผ่านไปหมดแล้ว

หรงหลิงเห็นชิงอี่เตรียมตัวปิดปากแน่นไม่ยอมพูดก็ไม่ยอมพลงแล้ว นิ้วทั้งห้ากางออก ย้ายไปที่กลางกระหม่อมของอีกฝ่ายแล้วบีบอย่างโหดเหี้ยมทันที!

เดิมทีชิงอี่นึกว่าก่อนหน้านี้ถือว่าร้ายกาจแล้ว ไม่เคยคิดมาก่อนว่าคราวนี้ถึงกับทำให้เขาเจ็บปวดจนเบิกตากว้างทันที

ชิงอี่จ้องมองมานมั่งเหนือศีรษะ ลำคอเหมือนถูกบีบจนหายใจไม่ได้ แม้แต่แค่นเสียงออกมาสักคำก็ร้องไม่ออก

ชิงอี่หรีตาลง รู้สึกได้ว่าสมองเจ็บปวดทรมานราวกับกำลังจะถูกบีบจนระเบิดแล้ว จึงอ้าปากพูดอย่างเคียดแค้น

"มีความสามารถน้อยนิดแค่นี้หรือ หน่วยเงินเก๋ก็แค่นี้เท่านั้น!"

นายนาจหวงหลิงเย็นชาลง คลายมือจากศีรษะของชิงอี่แล้วจุ่มไปที่บริเวณทรวงอกของเขอย่างรุนแรง

คราวนี้ชิงอี่ไม่ค่อยรู้สึกเจ็บมากสักเท่าไร แต่ผ่านไปเพียงครู่เดียว กลับรู้สึกวุ่นวายเลือดในร่างกายราวกับมีมดกำลังไต่ยู่ยับนรู้สึกละอาย

ทานทนได้

ซึ่งอึ้งมองหรงหลังอย่างคาดคิดไม่ถึง คนผู้นี้เพียงจิ้มแค่ครั้งเดียว เหตุใดถึงได้เกิดความรู้สึกแบบนี้ได้ คนผู้นี้วางอะไรเอาไว้บนร่างกายของข้า

ถึงแม้ซึ่งอึ้งจะตกใจ แต่ก็ยังคงไม่คิดจะพูด หรงหลังแค้นเสียงเฮอะคำหนึ่งแล้วก็จิ้มไปบนหัวเขาทั้งคู่ของซึ่งอึ้งอีกสองครั้ง

ไม่ใช่จุดชาก็เป็นจุดคัน เป็นบริเวณซึ่งผู้คนจะทรมานมากที่สุด แต่ซึ่งอึ้งก็อดกลั้นเอาไว้ ต่อให้ทรมานมากกว่านี้ก็ไม่ยอมจำนน

หรงหลังมองดูเวลาแล้วรู้สึกว่เสียเวลาต่อไปเช่นนี้ก็ไม่ใช่หนทาง เขาเดินไปที่ประตู สั่งกับพวกองครักษ์ลับที่ซ่อนตัวอยู่ในที่ลับข้างนอกคำหนึ่ง "เฝ้าไว้!" จากนั้นก็ไม่สนใจซึ่งอึ้งและเดินไปทางห้องของหลิวเว่ย

ซึ่งอึ้งก็ทิ้งเอาไว้เบื้องหลัง ทั้งตัวปวดชาจนทรมานแล้วยังคันอย่างประหลาดจนสุดจะทนไหว! แต่กลับเป็นว่ากระแทกยับก็ยับตัวไม่ได้

หน้าผากซึ่งอึ้งชุ่มไปด้วยเหงื่อเล็กละเอียด นั่นคือสิ่งที่ความคันชาอย่างรุนแรงก่อให้เกิดขึ้น เขากำลังไตร่ตรองอยู่ว่าถึงแม้เขาจะไม่กลัวการลงทัณฑ์ แต่ถ้าสามารถรับความทรมานน้อยลงสักหน่อย โยจะต้องแสหาความทรมานเองเช่นนี้อีก

เวลานี้หรงหลังไม่อยู่ ซึ่งอึ้งกำลังเสกสรรปั้นเรื่องอย่างรวดเร็ว ดูว่า จะสามารถปั้นแต่งข้ออ้างที่ดีๆ สักหน่อยเพื่อหลบเกลื่อนผ่านไปก่อนจะได้หรือไม่

ตั้งแต่เลิกการโกหกเป็นหนึ่งในสิ่งที่ต้องฝึกฝน ซึ่งอึ้งจึงเชื่อมั่นว่า ตนเองสามารถปั้นแต่งจนไม่มีใครดูออกได้

เมื่อครูเพ็งจะฟื้นคืนสติ ระยะเวลาสั้นเกินไป เขาจึงไม่มีทางคิดได้
อย่างละเอียดรอบด้าน แต่ตอนนี้ในที่สุดก็ตื่นจนได้เวลามาสักหน่อย
แล้ว

ขณะที่ซึ่งกำลังต่อต้านกับความทรมานทางร่างกายไปพลาง และ
สมองก็ครุ่นคิดแก้ปัญหาไปด้วยอยู่นั่นเอง

ทางด้านทรงหลังก็เคาะประตูห้องของหลิวเว่ย

หลิวเว่ยนั่งอยู่บนเตียง พอได้ยินเสียงที่ประตูก็ตัวสั่นเล็กน้อย
จากนั้นก็หดร่างกลับเข้าไปในผ้าห่ม ผลักหลิวเสี่ยวหลีที่อยู่ข้างๆ เบาๆ

หลิวเสี่ยวหลีกำลังกอดหัวกะโหลกสุดรักสุดหวงของเขาอยู่ พอ
มารดาเรียก เขาก็มีอาการตอบสนองกลับมา จากนั้นจึงอำปากถาม
ไปทางด้านนอก

"ใครนะ"

"ข้าเอง" เสียงทรงหลังดังมาเรียบๆ

หลิวเว่ยส่งสายตาให้หลิวเสี่ยวหลี

หลิวเสี่ยวหลีพยักหน้าหงิกๆ อย่างว่าง่าย แต่ก็กระซิบถามเพื่อความ
มั่นใจ "ท่านพ่อ นี่ท่านเป็นคนบอกเองนะว่าถ้าข้าช่วยท่านขวาท่านอาหาร
เอาไว้ หัวกะโหลกนี้ก็จะยกให้ข้านะ"

หลิวเว่ยเขกหน้าผากบุตรชายคราวหนึ่ง "รู้แล้วนะ ของเจ้า"

หลิวเสี่ยวหลีหัวเราะอย่างดีใจ จากนั้นก็พูดกับทางด้านนอกว่า
"ท่านอาหาร ข้างในนอนแล้ว"

"ท่านพ่อของเจ้าเล่า" ทรงหลังถาม

"ท่านพ่อของข้าก็เข้านอนแล้วเหมือนกัน"

ด้านนอกเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็มีเสียงฝีเท้าของคนหมุนตัว
จากไป

หลิวเว่ยกะพริบตาปริบๆ เงยหูฟังอย่างละเอียด ได้ยินเสียงฝีเท้า
ที่เดินห่างออกไปจริงๆ

นางลูปดางเล็กน้อย รู้สึกสงสัยว่าไปแล้วหรือนี้ง่ายถึงเพียงนี้เชียว?

หลิวเว่ยไม่เชื่อ จึงออกแรงผลักหลิวเสี่ยวหลีอีก "เจ้าไปดูหน่อย"

หลิวเสี่ยวหลีกดอดหัวกะโหลกของตนเองเอาไว้แน่นแล้วกระโดด
ลงจากเตียง เดินไปที่ประตู จากนั้นจึงหันกลับมาถาม

"ให้เปิดประตูหรือไม่"

หลิวเว่ยส่ายหน้า "ทาบทับประตูฟังดูก่อน"

หลิวเสี่ยวหลีทาบทับประตูฟังอย่างละเอียดแล้วจึงส่ายศีรษะ
"ท่านอาหรงไปแล้ว"

หลิวเว่ยหรีดตา ยังคงไม่เชื่ออยู่ดี!

บุรุษผู้นั้นหากไล่ได้ง่ายดายปานนี้ นางยังต้องหลบซ่อนจน
กลายเป็นเช่นนี้หรือ

หลิวเว่ยกระโดดลงจากเตียง เดินอย่างระวังสุดชีวิตไปที่หน้าประตู
แอบมองลอดผ้าม่านบางที่กั้นประตูไปที่ด้านนอก ก่อนเห็นว่าที่ด้านนอก
ไม่มีใครอยู่เลยสักคนจริงๆ

หัวคิ้วหลิวเว่ยขมวดมุ่น เปิดประตูออกอย่างเบามือ แ้มเป็น
ช่องเล็กๆ ช่องหนึ่ง มองดูอีกครั้งก็ยังคงไม่เห็นใครสักคน

หรือว่าจะไปแล้วจริงๆ

หลิวเสี่ยวหลีเห็นมารดาทำท่าทางราวกับใจก็รู้สึกว่าจะไม่เกี่ยวอะไร
กับตนเอง จึงหมุนตัวเตรียมจะกลับไปขึ้นเตียง แต่ขณะหมุนตัวกลับ

ศีระะก็กระแทกเข้ากับผนังที่นุ่มหยุ่นจนร่างกายเซเกือบจะล้มลงไป รอจนเย็นมันคงแล้วเงยหน้าขึ้นเห็นว่า 'ผนังนุ่มหยุ่น' นั่นคือใคร หลิวเสียวหลีกิพุดอะไรไม่ออกทันที

หลิวเว่ยยังคงยืนหน้ายื่นตาออกไปแอบมองอยู่ที่ประตู

หลิวเสียวหลีกิเดินน้ำลายที่หนึ่ง แล้วก็มองดูมือของทรงหลิงที่ทำท่าส่งสัญญาณให้ตนเองเงียบเสียงไว้ ทันใดนั้นเด็กน้อยก็ตัวแข็งทื่อไปแล้ว

หลิวเสียวหลีกิเมียงมองหน้าต่างที่เปิดอ้ากว้างอีกที ลอบดำตนเองในใจว่า 'ไม่ฉลาดเลย เหตุใดถึงได้ล้มลงกลอนหน้าต่างได้'

หลิวเว่ยชะโงกมองออกไปนอกช่องประตู ครึ่งร่างแทบจะยื่นออกไปอยู่แล้ว กลับยังคงไม่เห็นทรงหลิง

นางเกาศีระะเบาๆ ด้านหนึ่งก็รู้สึกว่าเป็นความจริง อีกด้านหนึ่งก็รู้สึกว่านี่เคราะห์กรรมพนักิไม่เลวเหมือนกัน ขณะที่คิดเช่นนั้นอยู่กลับได้ยินเสียงไต่ถามดังมาจากด้านหลัง

"หาคนพบแล้วหรือ"

เสียงนั้นเย็นยะเยือกปานน้ำแข็งแผ่ด้วยความอึดครึ้ม ช่วงคั่นเคยยั้งนัก...

นิ้วมือของหลิวเว่ยแข็งค้าง นัยน์ตามองไปทางด้านหลังอย่างช้าๆ รอจนในที่สุดก็มองเห็นว่าคนที่ยืนอยู่ด้านหลังเป็นใคร ลมหายใจนางก็สะดุดก็ไปทันที!

นางชะงักไปครู่หนึ่ง ถึงได้พุดออกมาว่า "โ๊ะะ บังเอิญยิ่งนัก"

ทรงหลิงจับมือของนางเอาไว้ทันที แล้วลากนางออกจากห้องไปที่ด้านนอก

หลิวเว่ยถูกเขาลากไปจนมือเจ็บจึงพยายามสะบัดออกอย่าง

ไม่พอใจ หรงหลังกลับจับแน่นยิ่งขึ้นไปอีก ไม่ทันไรทั้งสองคนก็ไปถึงเรือนด้านหลังของโรงเตี๊ยมแล้ว

ในเพิงพักม้าที่อยู่ห่างออกไป ขณะที่บรรดาม้ากำลังนอนหลับ หลิวเว่ยสะบัดมือหรงหลังออก นางขมวดคิ้ว นวดมือตนเองไปด้วยพลางเอ่ยถาม

"ท่านทำอะไรนะ"

หรงหลังย่างเท้าก้าวเข้ามาใกล้นางอย่างกตสัน
หลิวเว่ยจึงไปชั่วขณะ แล้วถอยหนีไปด้านหลังตามสัญชาตญาณ
หรงหลังกลับคุกคามเข้าไปใกล้อีกครั้ง คราวนี้เขายังจับข้อมือ
บอบบางของนางเอาไว้ด้วย ไม่ให้นางถอยหนีได้อีก

หลิวเว่ยเฝ้าปากแน่น ขมวดคิ้วถลึงตาใส่เขา แต่ก็ไม่หลบอีกแล้ว
กลับเงยหน้าขึ้นสบตาเขาตรงๆ ไปเสียเลย

หรงหลังมือหนึ่งบีบคางของนางเอาไว้ ฟังมองดวงตาของนางเขม็ง
พูดเสียงเย็นเยียบน่ากลัว "ไม่ต้องคิดจะหลบซ้ำอีกแล้ว"

หลิวเว่ยผินผืนหนีหัดพูดออกมา "ใครหลบท่านกันเล่า ข้ามีอะไร
ต้องหลบด้วย"

"บอกมา"

หลิวเว่ยแสวงทำเป็นเฉไฉ "ให้ข้าบอกอะไร"

หรงหลังหรีดตาดงจนลึกล้ำน่ากลัว เรียวแรงที่มือเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน
อย่างช่วยไม่ได้ รวากับอยากจะบีบคางของนางให้แตกกระเจาย

304

ท่านเคยได้จินตนาการว่าความรักที่ติดกันหรือไม่

หลิวเว่ยรู้ลึกเจ็บอยู่บ้าง แต่กลับโมโหขึ้นมาแล้ว จึงเริ่มทะเลาะกับ
คนผู้นี้ "ท่านผู้บัญชาการหลงอ๋บอายจนกลายเป็นโทสะ จึงอยากจะลงมือ
แล้วใช้หรือไม่ได้ มาสู้กันสักตั้ง!"

หลิวเว่ยพูดแล้วก็ปิดมือของเขาออกไป สะบัดมือตั้งท่าเตรียมจะ
ลงมือแล้ว

หลงหลิงขมวดคิ้ว ยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อน เพียงแต่จ้องมอง
นางเขม็งโดยไม่ละสายตา

สายตานั้นเยียบเย็นจนเหมือนน้ำแข็ง

หลิวเว่ยมองเข้าไปในดวงตาของเขาก็รู้สึกได้ว่าหัวใจหดเกร็งไปหมด
แล้ว นางทนต่อไปไม่ได้จึงเบนสายตาหนี แต่กลับรู้สึกว่าการทำเช่นนี้
ดูจะแสดงความอ่อนแอจนเกินไป จึงหันกลับไปมองเขาใหม่อีกครั้งอย่าง
รวดเร็ว

แต่ในเวลาเดียวกันทรงหลังกลับถอนสายตากลับและหมุนตัว
จากไปแล้ว

แผ่นหลังของเขายังคงดูกระด้างเย็นชาเหมือนกับยามปกติ รวากับ
ไม่มีอะไรแตกต่าง แต่หัวใจเว่ยกลับรู้สึกกระวนกระวาย คล้ายว่าเขา
จากไปคราวนี้จะไม่กลับมาอีกตลอดกาล

ถึงแม้จะรู้อยู่ชัดๆ ว่าเขาไม่มีทางจากไป ไม่มีทางอย่างแน่นอน
คติศพรู้ดีตระเป็นคติที่หน่วยเงินเก๋อรับเอาไว้ ในฐานะที่เป็น
ผู้บัญชาการหน่วยเงินเก๋อ ครั้งนี้ทรงหลังกลับมารับคดีนี้ด้วยตนเอง
เพื่อจะได้สะดวกต่อการจัดการพวกที่หาประโยชน์ส่วนตัวในหน้าที่

ในเมื่อรับไว้แล้วเขาก็ไม่อาจจากไปตามใจชอบได้อย่างน้อยก็ต้อง
รอจนคดีเสร็จสิ้นก่อน

แต่ตอนนี้แม้แต่ฆาตรกรก็ยังจับไม่ได้ จะปิดคดีอย่างไร

หัวใจเว่ยระบายลมหายใจคราหนึ่ง มองเห็นทรงหลังกำลังเดินผ่าน
หัวเลี้ยวแล้ว

นางกัดฟัน แล้วจู่ๆ ก็ถามว่า "คนผู้นั้นสารภาพแล้วหรือไม่"

ผีเท้าทรงหลังหยุดชะงัก แต่เพียงเสี้ยวเวลาหนึ่งก็ก้าวเดินต่อ
พลางตอบอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาวว่า "ไม่เกี่ยวกับเจ้า"

หัวใจเว่ยขมวดคิ้วมุ่น ทรงหลังเดินเลี้ยวไปแล้ว เงาร่างหายลับไป

หัวใจเว่ยนวดหัวคิ้ว รู้สึกว่าในใจสับสนว่าวุ่นอย่างยิ่ง และท่ามกลาง
ความคิดอันสับสนวุ่นนี้เอง นางก็ารู้เหมือนกันว่าเส้นประสาทเส้นไหน
ที่เชื่อมต่อผิพลาต ถึงได้สวท้าวไล่ตามเขาไป

ที่ระเบียงทางเดิน หัวใจเว่ยไล่ทันทรงหลัง เห็นชายหนุ่มอยู่บนบันได
เตรียมตัวจะเข้าไปในห้องแล้ว นางจึงเอ่ยเรียกทันที

"นี่"

หรงหลังหยุดฝีเท้าอีกครั้ง หันกลับมามองนาง
สายตานั้นยังคงเย็นเยียบ เย็นอย่างไม่มีความอบอุ่นแม้แต่หยอย
เป็นครั้งแรกที่เขาใช้สายตาเช่นนั้นมองนาง หลิวเว่ยพลันรู้สึกทันที
ว่าตนเองถึงกับหวาดกลัวแล้ว

ในโลกนี้ไม่มีใครสามารถไล่ตามคนผู้หนึ่ง คอยดูแลคนผู้หนึ่ง แล้ว
ทำดีกับคนผู้หนึ่งโดยไม่คำนึงถึงความดีความเลวใดๆ ถ้ามีคนเช่นนั้นจริง
ก็ควรจะรักถนอมเอาไว้ แต่ไม่ใช่อาศัยว่าเขาชมชอบเจ้าจึงทำเป็นเล่นๆ
ไปตามอำเภอใจ

หลิวเว่ยไม่เคยทำเป็นเล่นกับหัวใจของหรงหลัง
นางเพียงแต่กลัวมากและอยากจะหลบหนีอย่างยิ่งเท่านั้นเอง
นางหลบหนีจากความรู้สึกที่มีกับหรงหลังในตอนนี เพราะ
หลุมนั้นในใจของนางยังคงขำไม่พ้น หรือจะพูดว่าขำไม่พ้นไปแล้ว
ครึ่งหนึ่ง ยังมีอีกครึ่งหนึ่งที่ขำไม่พ้น

หลิวเว่ยต้องการให้หรงหลังให้เวลากับนางมากกว่านี้อีกหน่อย ให้
นางสามารถขุดค้นข้ออ้างเรื่องอื่นๆ มาอีกสักนิด เพื่อนำมาแก้วุ่นวายผ่าน
ช่วงสำคัญนี้ไปได้อย่างสมบูรณ์

แต่เห็นชัดว่าเขาไม่คิดจะให้เวลานางอีกแล้ว
และการไปครั้งนี้ของเขา นางเองก็กลัวแล้วเหมือนกัน
คืนนี้ถ้าหากนางไม่ตอบออกไป เขาจะต้องผิดหวังเสียใจแน่นอน
หัวใจของคนเรานั้นราวกับเป็นสิ่งของที่ไม่ว่าจะต้องการอย่าง
ไม่ทะนุถนอม เจ้าทำให้เย็นเยียบไปครึ่งหนึ่ง หลังจากนั้นหากคิดจะทำให้
อบอุ่นอีกครั้งก็ไม่ง่ายแล้ว

หลิวเว่ยเข้าใจเหตุผลนี้ดี

และเพราะว่าเข้าใจ ดังนั้นนางถึงได้เรียกเขาเอาไว้

ทรงหลังยืนอยู่บนบันได มองดูหลิวเว่ยที่มีท่าทางสับสนด้วยความ
นิ่งสงบ รอให้นางพูดอย่างอดทน

อันที่จริงตรงนี้ไม่ใช่สถานที่สำหรับพูดจากัน ทุกหนแห่งล้วนมี
องครักษ์ลับเต็มไปหมด เขายังหวังว่าหากทั้งคู่มีวาจาอะไร ควรไปพูดคุย
ในสถานที่ซึ่งเป็นส่วนตัวกว่านี้สักหน่อย

แต่เวลานี้ชัดเจนว่าไม่มีสถานที่แห่งที่สองให้เลือกแล้ว

หลิวเว่ยจิกปลายนิ้วมือของตนเองซ้ำๆ คิดจะใช้เวลาสั้นที่สุดเพื่อ
อธิบายความคิดอันสับสนของตนเอง จากนั้นนางก็กัดฟัน เงยหน้าขึ้นมอง
ทรงหลังแล้วเอ่ยถาม

"ท่านผู้บัญชาการทรง ท่านเคยได้ยินคำว่า 'ความรักได้ดิน'* หรือไม่"

ทรงหลังขมวดคิ้วมุ่น กับถ้อยคำที่แปลกใหม่นี้เขาไม่เข้าใจเลย
สักนิด

ใบหูหลิวเว่ยจู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นสีแดง นางกระแอมคราหนึ่ง เดินซ้ำๆ
ไปที่บันได เห็นทรงหลังใช้สายตาที่อธิบายไม่ได้ชนิดหนึ่งมองมา นางก็
โมโหแล้วเอ่ยตะคอก

"อย่านึกว่าข้าจะอธิบายให้ท่านฟังเสียว ท่านฟังรู้เรื่องก็ฟัง หากฟัง
ไม่รู้เรื่องก็แล้วไปเถอะ!"

ทรงหลังหรีตาลง มองดูใบหูกับแก้มที่ร้อนจนแทบลวกได้ของนาง
ก็พลันเข้าใจแล้ว

เขายื่นมือออกไปดึงมือของนางเอาไว้

* ความรักได้ดิน หมายถึงความรักที่แอบซ่อนเร้นไม่ให้ใครรู้

หลิวเว่ยเบิกตาโตมองเขา "ท่านฟังรู้เรื่องแล้วจริงหรือ"

หรงหลิงมองนางแล้วพยักหน้า

หลิวเว่ยพึมพำ "ที่เรื่องเช่นนี้ท่านกลับไม่ต้องมีอาจารย์ก็เรียนรู้ได้เอง..." จากนั้นก็ปัดมือของชายหนุ่มออกไป ตะเจ้อคอมองไปรอบๆ อย่างกระดากอายอีกครั้งหนึ่ง นางรู้ว่าที่นี่มีองค์กรลับอยู่ ทั้งยังมีอยู่ไม่น้อย

หรงหลิงเองก็ไม่ต้องการให้เรื่องส่วนตัวของสองคนถูกคนอื่นเห็น อย่างโจ่งแจ้ง เขาจึงผลักประตูห้องเปิดออกแล้วดึงหลิวเว่ยเข้าไป

ภายในห้องซึ่งอู่ที่กำลังนอนอยู่บนเตียงพยายามต้านทานความรู้สึกคันชาบนร่างกายอยู่ แต่ชั่วระยะสองเค่อที่ผ่านมาเขาไม่เพียงแค่มิเหงื่อ ผุดซึมบนหน้าผาก แต่ทั้งร่างล้วนมีเหงื่อซึมออกมา จนทั้งแผ่นหลังเปียกชุ่มไปหมดแล้ว

หรงหลิงดึงหลิวเว่ยเข้ามา ไม่คิดจะเหลือบแลเซสยที่กำลังทนทุกข์ทรมานอย่างสาหัสที่ด้านหลังเลยสักนิด เขาเพียงถามหลิวเว่ย

"เจ้าตกลงแล้ว?"

หลิวเว่ยคว้าปากเสื้อของหรงหลิงแล้วลากเขามาใกล้ๆ กดเสียงให้เบาลง "ท่านพูดให้ดังกว่านี้อีกนิดสิ จะได้มอบโทรโข่งให้ท่านออกไปตะโกนเลย"

หรงหลิงกุมมือหลิวเว่ยเอาไว้ จับจนแน่น

หลิวเว่ยคิดจะปัดมือเขาออกไป แต่ครั้งนี้หรงหลิงไม่ยอม แรงที่เขาใช้ยึดกุมมือนางเอาไว้แค่ทำให้นางสลดไม่หลุดเท่านั้น

หลิวเว่ยมองดูเขา ลังเลอยู่ชั่วขณะก่อนจะพึมพำว่า "หวังว่าการตัดสินใจของข้าจะถูกต้องนะ"

ทรงหลังไถ่ยีนก็จ้องนางอย่างลึกซึ้งแน่วแน่มกักล่าวอย่างมั่นใจ
"ถูกต้องแล้ว"

"เหอะ" หลิวเว่ยหัวเราะออกมา ในใจมีความรู้สึกชนิดหนึ่งว่าตนเอง
ทรมานต่อบิดามารดาของเจ้าของร่างเดิม ที่สำคัญที่สุดคือบิดามารดาของ
เจ้าของร่างเดิมยังเหมือนกันกับบิดามารดาในยุคปัจจุบันของตนเอง
หมดทุกอย่าง

แต่คนผู้นี้เป็นบุตรชายของฆาตกรที่เข่นฆ่าบิดาสังหารมารดา
ของตน นางกลับคบหาอยู่กับเขาอย่างไม่มีความรู้สึกว่าแบกภาระทาง
จิตใจเลยแม้แต่หย่อนิด ช่างไม่ต่างอะไรกับหมาป่าตาขาว* เลยจริงๆ

เวลานี้ทรงหลังอารมณ์ดียิ่งนัก

หลิวเว่ยกลับอารมณ์ไม่ดีนัก นางเบนสายตาไปก็มองเห็นชิงอีที่
ได้รับความทรมานอย่างสาหัสอยู่บนเตียง จึงเอ่ยถาม

"ท่านทำอะไรเขาหรือ"

เวลาเช่นนี้ทรงหลังไม่อยากจะพูดคุยถึงบุรุษอื่นกับนางเลย แต่ถึง
อย่างไรก็เป็นงานสำคัญที่ต้องทำจึงเอ่ยตอบ

"คนผู้นี้ปากแข็งเหลือเกิน"

หลิวเว่ยถาม "ยังไม่พูดหรือ"

ทรงหลังตอบ "อืม"

นางจึงดันมือของทรงหลังออกและเดินเข้าไป

ชิงอีเห็นหลิวเว่ยแล้วก็ถลึงตาใส่อย่างดุตันตันที่

หลิวเว่ยแบ่ปาก มือก็จุ่มไปตามใจชอบคราหนึ่ง คลายจุดคันและ
จูดขาให้ชิงอี

* หมาป่าตาขาว หมายถึงคนเนรคุณ ไร้คุณธรรมน้ำใจ อ้ามहितเลือดเย็น

ซึ่งอีฟลันรู้สึกว่าความทรามานที่กัดแทะกระดูกนั้นหายไปแล้ว

เขาพ่นลมหายใจยาวคราหนึ่ง กำลังจะผ่อนคลากลงกลับได้ยืนชายหนุ่มที่ทำทางสุภาพเรียบร้อยผู้นี้พูดขึ้น

"จุดค้นจุดขามีประโยชน์อันใด เป็นถึงผู้บัญชาการหน่วยเงินเก่าแก่กลับใจอ่อน ใช้การลงทัณฑ์ที่ไม่อาจยกขึ้นมาพูดได้ถึงเหล่านี้ ไม่กลัวว่าจะทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาหัวเราะเยาะเอาหรือ"

ทรงหลังปรายตามองซึ่งอีฟลันมีสีหน้าตึงเครียดขึ้นมาทันที แล้วก็อมยิ้มเอื่อยคล้อยตาม

"อืม อย่างนั้นเจ้าว่าทำอย่างไรดี"

หลิวเว่ยคลั่งไถ่คางเล็กน้อย เดินไปเดินมาอยู่ในห้อง พักใหญ่ก็พูดขึ้นว่า "ถอดเล็บก่อนดีกว่า" พูดจบนางก็กวาดตามองไปทั่วห้องพลางถามทรงหลังว่า "ท่านไม่ได้เอาเครื่องมือมาด้วยหรือ"

ทรงหลังส่ายหน้า

ใบหน้าของหลิวเว่ยเผยแว่ไม่พอใจ "ไม่เป็นมืออาชีพถึงเพียงนี้เชียวหรือ แต่ไม่เป็นไร ข้าเอาเครื่องมือมาด้วย"

นางพูดแล้วก็เตรียมจะออกไปหยิบ ก่อนไปยังมองดูซึ่งอีฟลันครา ยิ้มจนตาหยีพลางพูดว่า "รู้จักการถอดเล็บคืออะไรหรือไม่ ก็คือเอาคีมเหล็กดึงเล็บนิ้วมือของเจ้าออกมาทีละเล็บๆ น่าสนุกมาก ถึงอกถึงใจยิ่งนัก!"

ดวงตาของซึ่งอีฟแทบเหลือกจนกล่นออกมาแล้ว ลูกนัยน์ตามีเลือดแดงจนแดงฉานขณะจ้องมองหลิวเว่ย

305

มารร้ายที่สามารถมองเห็นจิตใจคนคนหนึ่ง

หลิวเว่ยกลับยิ้มหวานหยด "อันที่จริงข้าเองก็ไม่ชอบถอดเล็บ
นักหรอก กลิ่นคาวเลือดแรงเกินไป เอาอย่างนี้แล้วกัน เจ้าบอกชื่อแซ่
เล่าความเป็นมาและคนที่อยู่เบื้องหลังของเจ้าออกมาให้ละเอียดอย่าง
ชื่อสัตย์เปิดเผย พวกข้าก็จะไม่ใช่ของพวกนั้น ทุกคนล้วนเป็นผู้มีอารยะ
ทั้งนั้น ตอนที่ยังสามารถพูดคุยกันได้ พวกข้าก็จะพยายามเต็มที่ที่จะ
ไม่ลงไม้ลงมือ"

ชิงอีแค้นเสียงเฮอะอย่างเย็นชา "ใจชั่วไร้ยางอาย จะฆ่าจะฟันก็
สุดแต่แต่เจ้า!"

พูดจบเขาก็หันกลับไป "ไม่ดูอะไรทั้งนั้น"

หลิวเว่ยพ่นลมหายใจ เอ่ยชมเชยว่า "กล้าหาญดีนี่!"

พูดจบนางก็เดินออกไปจากห้อง ครู่เดียวก็กลับเข้ามาใหม่ ในมือ
ถือดาบใบหนึ่ง

หรงหลังกอดอก ยืนอยู่ด้านข้างมองดูหลิวเว่ยเคลื่อนไหวกว้างโดย
ไม่รีบร้อน

หรงหลังรู้ว่านางจะลงมือแล้ว ปากคนผู้นี้ไม่ว่าจะอมความลับ
อะไรเอาไว้ คืบนี้ล้วนต้องคายออกมาโดยไม่ต้องแกล้งกันเล่นทีเดียว

หลิวเว่ยวางถาดลงบนโต๊ะแล้วหยิบมิดเล็กเล่มหนึ่งกับคีมอีก
หนึ่งอันออกมาจากในถาดเดินไปที่เตียง

ถึงที่สุดซึ่งอึ้งยังคงลืมตาขึ้นมา พอเห็นเครื่องมือในมือของหลิวเว่ย
ก็ค่อยๆ กลืนน้ำลายลงไป

หลิวเว่ยหัวเราะคราหนึ่ง แล้วคว้ามือซึ่งอึ้งข้างหนึ่งมา เล็งไปที่เล็บ
แล้วหนีบ...

"ข้าก่อน" ซึ่งอึ้งพูดเสียงแหบแห้ง

หลิวเว่ยมองเขา

ซึ่งอึ้งปิดตาอย่างแน่นสนิท หลังจากนั้นก็หอบหายใจ "ข้าบอก
ข้าบอกแล้ว"

หลิวเว่ยเก็บคีมกับมิดเล็กแล้วยิ้มแปลกๆ ส่งสัญญาณให้กับ
หรงหลัง

หรงหลังเดินเข้ามาพร้อมกับลากเก้าอี้มาสองตัว

หลิวเว่ยตัวหนึ่ง เขาตัวหนึ่ง

ทั้งคู่นั่งลงที่ข้างเตียง หรงหลังถาม "ชื่อ?"

"กู้อี้"

หรงหลังมองหลิวเว่ยแวบหนึ่ง เห็นนางไม่มีท่าทีอะไรก็ถามต่อไป
"ที่มา?"

"หนานโจว"

"สถานะ?"

"หัวหน้าองค์กรก็ได้สังกัดของชื่ออูสือ ผู้ว่าการเมืองหนานโจว"

"เหตุใดถึงปรากฏตัวที่เมืองซินชาน"

"ได้ทำชื่ออูสือคำสั่ง ต้องการหาตัวหวงเจี๋ยซินที่เมืองซินชานเพื่อจะ
เอาของอย่างหนึ่ง แต่ตอนที่เข้าไปถึง หวงเจี๋ยซินก็กลายเป็นศพ
นอนขวางอยู่บนถนนไปแล้ว"

สายตาทรงหลังจ้องเขม็ง จับจ้องสีหน้าของชิงอี่ไม่วางตา พยายาม
ค้นหาร่องรอยการโกหกจากสีหน้าของอีกฝ่ายออกมา

แต่การแสดงออกของชิงอี่สงบนิ่งมาก น้ำเสียงก็เป็นธรรมชาติ
อย่างยิ่งเช่นกัน ช่วงขณะนั้นถึงกับทำให้ทรงหลังแยกแยะจริงเท็จไม่ออก

ทรงหลังมองไปทางหลิวเว่ยอีกครั้ง กลับเห็นนางกำลังก้มหน้า
ถือมิดเล็กเล่มเมื่อคู่นี้ถูกกับเล็บนิ้วมือของตนเองอยู่ รวากับไม่ใส่ใจกับ
สภาพการณ์เบื้องหน้าแม้แต่นิดเดียว

เมื่อสังเกตได้ถึงสายตาของทรงหลัง หลิวเว่ยก็มองมาแล้วชักไหล่
จากนั้นก็หันกลับไปเล่นเล็บมือต่อ

"ชื่ออูสือให้เจ้ามาเอาของอะไร"

ชิงอี่ไม่มปาก "ไม่รู้ขอรับ"

ทรงหลังมองดูเขา

"ไม่รู้จริงๆ ขอรับ" ชิงอี่รีบพูดทันที "ได้ทำเพียงแต่บอกว่าให้แจ้ง
ชื่อเขาออกไป แล้วหวงเจี๋ยซินยอมจะรู้ตัวเองว่าของสิ่งนั้นคืออะไร พวกเขา
ที่เป็นคนทำธุระให้จะมีคุณสมบัติพอที่จะรู้ได้ที่ไหนกัน"

ทรงหลังเสียบไปพักหนึ่งแล้วจึงถามว่า "เหตุใดถึงได้รับบาดเจ็บ"

ชิงอี่ตอบทันที "เจ้าเด็กน้อยคนนั้นเข้าใจผิดว่าข้ากระทำการเรื่อง

ผิดกฎหมายเลยลงมือกับข้า แล้วเจ้านกอุชิงประหลาดตัวนั้นยังไปเรียก
นกป่าอีกแปดตัวสิบตัวมารุมโจมตีข้าอีก ข้ามีเพียงสองหมัดยากจะต้านรับ
จึงถูกพวกเขาทำร้ายทั้งหมด หลังจากนั้นพอฟื้นขึ้นมาก็อยู่ที่นั่นแล้ว"

ทรงหลังมองหลิวเว่ยอีกครั้งหนึ่ง

หลิวเว่ยโยนมีดเล็กทิ้งไปแล้ว และมองดูชิงอี่ด้วยสีหน้าเรียบเฉย
ไม่แสดงความรู้สึกแม้แต่่น้อยนิด

ภายในห้องเสียบลง ความเจียบแปลกประหลาดเช่นนี้ทำให้ชิงอี่วิตก
กังวลมาก เขาเชื่อมั่นว่าคำพูดโกหกของตนเองนั้นปั่นแต่งได้ไม่เลวแล้ว
น่าจะสามารถหลอกหลวงผ่านด่านไปได้

ดูสิ ผู้บัญชาการหน่วยเงินเก๋อนั้นเหมือนกับเชื้อไปสามส่วนแล้ว
แต่สีหน้าของบุรุษที่ดูเหมือนบัณฑิตหน้าขาวผู้นี้กลับทำให้เขาอ่านไม่ออก
เลยจริงๆ

ผู้ว่าการซื้อธูสือแห่งหนานโจวก็เป็นคนของเจวียนอ๋องเช่นกัน
ต่อให้คนพวกนี้ไปที่หนานโจวเพื่อตรวจสอบเดี๋ยวนี้ ขอเพียงไต่ถาม
ชื่อกู้อี้ นี้อธูสือเองก็ต้องพูดให้สอดคล้องกลมกลืนกันแน่นอน

ที่จริง 'กู้อี้' ไม่ใช่เพียงชื่อ แต่เป็นนามแฝง เป็นนามแฝงเรียก
พวกเขาที่สังกัดกองกำลังผดุงคุณธรรมทั้งหน่วย

ถ้าออกไปข้างนอกแล้วมีใครเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น หากจะทิ้ง
เบาะแสเอาไว้ ปกติจะเป็นคำว่ากู้อี้สองตัวนี้ ทันทีที่เห็นอักษรสองตัวนี้
ก็จะรู้ว่าเป็นพวกเดียวกัน

ชิงอี่ยอมเชื่อมั่นในคำพูดของตนเองว่ายากที่จะหาจุดผิดออกมา
ได้อีก แต่เวลานี้ความเจียบอันแปลกพิกลกลับทำให้เขาไม่กล้าวางใจเลย
จริงๆ

ความเจ็บช่นนี้ดำเนินไปอยู่พักใหญ่ ได้ยินเพียงเสียงลากเก้าอี้
 ดั่งขึ้น ซึ่งอ้อมมองไปอีกทีก็พบว่าบุรุษในชุดขาวสะอาดเปลี่ยนท่านั่ง มองเขา
 อย่างสนใจสนอกสนใจเป็นที่สุดแล้วเอ่ยถาม

"พูดจบแล้ว?"

ซึ่งอ้อมก็หัวเราะเล็กน้อย แต่ยังคงส่งเสียง "อ้อม"

ทรงหลังเห็นสีหน้าของหลิวเว่ยก็รู้ว่าคนผู้นี้โกหก เขาไม่ได้ร้อนใจ
 กลับพึงลงบนพนักเก้าอี้แล้วรอหลิวเว่ยพูดต่ออย่างสงบ

"กู้อี้ชื่อนี้ไม่รู้ว่าเป็นจริงหรือปลอม แต่เจ้าไม่ใช่คนหนานโจวแน่นอน เจ้า
 เป็นคนเหลียวโจว ถัดมาเจ้าก็ไม่ใช่หัวหน้าองค์กรฯอะไรนั่นอีกเหมือนกัน
 แต่เป็นมือสังหาร หรือไม่กี่หน่วยกล้าตาย ไซ้...หน่วยกล้าตาย

เจ้ามาที่เมืองชินซานเพื่อมาเอาสิ่งของจริงๆ แต่เจ้ารู้ว่าของที่จะมา
 เอานั่นคืออะไรไม่ใช่ไม่รู้ เจ้าได้รับการชี้แนะจากใครบางคนในเหลียวโจว
 ให้มาเอาของอย่างหนึ่งกับหวงเจี๋ยชินที่เมืองชินซาน คนที่อยู่เบื้องหลัง
 เจ้ายังเป็นสหายของเจ้าด้วย? ไม่ใช่ พี่น้อง? ไม่ใช่ ผู้บังคับบัญชา? อ้อ
 เจ้านาย...ดี ให้ข้าลองดูอีกครั้งซิ เจ้าไม่ใช่ชาวจงหยวน? อ้อม ดูท่าข้าจะ
 พูดถูกต้องแล้ว เจ้าเป็นคนต่างเผ่า เผ่าไหนเล่า เผ่าชยง? ไม่ใช่ ต้าต้า*
 ก็ไม่ใช่อีก เผ่าผู้ใช้นอนกู่? ไซ้แล้ว เผ่าผู้ใช้นอนกู่นี้เอง

อย่างนี้ก็แสดงว่าการสมคบคิดกันของเผ่าผู้ใช้นอนกู่กับ
 เฉวียนอ่องไม่ได้มีความสัมพันธ์แค่ร่วมมือกันเท่านั้น คนของเผ่าผู้ใช้
 นอนกู่กลายเป็นหน่วยกล้าตายของเฉวียนอ่อง เฉวียนอ่องไปจาก
 เมืองหลวงหลายสิบปี ดูท่าหลายปีมานี้ไม่ได้ผ่านไปอย่างเสียเปล่าจริงๆ"

หลิวเว่ยพูดจบในจิตใจเดียว

* ต้าต้า หรือ Tartar เป็นคำที่ชาวฮั่นในสมัยโบราณใช้เรียกชนเผ่าเร่ร่อนทางตอนเหนือทั้งหมด

สีหน้าของชิงอี้จากตกใจในตอนเริ่มต้น พอถึงตอนท้ายกลายเป็น
แตกตื่นหวาดกลัวไปแล้ว พร้อมกับกับที่คำพูดของหลิวเว่ยยิ่งพูดยิ่งลึกลง
ทุกที ลมหายใจของเขาก็เหมือนกับหยุดไปหมดแล้ว

รอจนหลิวเว่ยหยุดพูด ชิงอี้ถึงได้กลั้นหายใจ จ้องมองหลิวเว่ยอย่าง
หวาดผวา

ราวกับกำลังมองดูมารร้ายที่สามารถมองเห็นจิตใจคนได้ตนหนึ่ง
อยู่

สีหน้าของชิงอี้ในเวลานี้เย็นย่นแล้วว่าคำพูดของหลิวเว่ยนั้นถูกต้อง
ถึงแม้หวังหลังจะคุ้นเคยกับความสามารถที่คนทั่วไปไม่รู้ของ
หลิวเว่ย แต่เวลานี้กลับเกิดความสงสัยขึ้นมาแล้ว

หวังหลังถาม "รู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นคนเฉลียวใจ"

คำถามนี้ชิงอี้เองก็อยากจะรู้เช่นกัน เขาจึงจ้องหลิวเว่ยไม่วางตา

หลิวเว่ยไม่มีอะไรที่พูดไม่ได้ จึงตอบออกมาตามตรงว่า "สำเนียง
สำเนียงของเขาไม่ใช่ชาวจงหยวนเลย มีภาษาถิ่นของเหลียวโจวโผล่
ออกมาเล็กน้อย ถึงแม้จะไม่ชัดมาก แต่เพราะว่าเหลียวโจวกับหนานโจว
ห่างกันไม่ไกลนัก ภาษาถิ่นนั้นจะบอกว่าเป็นภาษาถิ่นของหนานโจวกี่
ไม่เกินไป แต่ภาษาเหลียวโจวกับภาษาหนานโจวยังคงแตกต่างกันไม่น้อย
โดยเฉพาะด้านคำขยายที่ใช้ในประโยค ดังนั้นเมื่อแยกแยะอย่างละเอียด
ยังคงสามารถแยกแยะออกมาได้"

หวังหลังถามต่อ "แล้วรู้ได้อย่างไรว่าคนที่อยู่เบื้องหลังเขาก็คือ
เจ้านายของเขา?"

"เขาบอกเอง" หลิวเว่ยชี้ไปที่ชิงอี้

ชิงอี้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "ข้าไม่ได้บอก!"

"บอกแล้ว" หลิวเว่ยเอนกาย ยกริมฝีปากยิ้มๆ ให้ชิงอี "ตอนที่ข้าถามเจ้าว่าคนที่อยู่เบื้องหลังเจ้าคือสหายของเจ้า เจ้าจึงมองข้า สายตาเคร่งเครียดผิดปกติ นั่นก็แสดงว่าข้าพูดผิดแล้ว แต่เจ้ามุ่งหวังอย่างเต็มที่ จะให้ข้าเชื่อนั่นคือความจริง ดังนั้นเจ้าถึงใช้สายตาของเจ้าจ้องข้าเขม็งเพื่อบอกไปข้า! ข้าถามเจ้าอีกว่าหรือว่าจะเป็นพี่น้อง ผู้บังคับบัญชาสายตาของเจ้าจากผ่นคนลายชั่วขณะก็เปลี่ยนเป็นเร่ร่อนคับขันแล้ว นั่นก็แสดงชัดว่าตอนที่ข้าเปลี่ยนคำพูด เจ้าก็ตกใจกลัวจนสะดุ้งแล้ว แต่พอได้ยินว่าข้าพูดผิดอีก เจ้าก็คลายใจลงอีก แต่สุดท้ายพอข้าพูดคำตอบที่ถูกต้องออกมา ม่านตาของเจ้าก็ขยายกว้าง ลูกตาปูดโปน นี่คือการแสดงออกว่าตึงเครียดถึงขีดสุด ดังนั้นนั่นถึงจะเป็นความจริง!"

ชิงอีมองหลิวเว่ยอย่างไม่อยากเชื่อ เขาไม่เคยคิดเลยว่าจะมีคนสามารถใช้วิธีการเช่นนี้มาแยกแยะจริงเท็จได้

ชิงอีไม่เชื่อ แต่ทรงหลังกลับเชื่อ

306

เปลวไฟในใจที่ท้าผู้มัวเมา

ก่อนหน้านี้หลังจากที่เคยได้ยื่นหัวใจให้เธอถึงการวิเศษ
ภาษาทางจิตวิทยาอะไรนี่มาแล้ว

ทว่ากับเรื่องนี้ตอนนั้นเขาไม่ได้ตระหนักถึงสักเท่าไร ตอนนั้นดูแล้ว
ความรู้ด้านนี้กลับลึกซึ้งกว่าที่เขาคาดการณเอาไว้มากนัก

หลังจากถามอีกว่า "มันใจได้อย่างไรว่าเจ้านายของเขาคือเจียนออง"

หัวใจเธอยิ้มๆ "เรื่องนี้ข้าเดาเอา แต่ว่าพอเดาก็ได้ถูกต้อง!
ทันทีที่ข้าพุดถึงเจียนออง สายตาของเขาก็แข็งค้างไปเลย จากนั้น
ก็หันกลับไปชั่วระยะสั้นๆ ถึงแม้ระยะเวลาที่หันไปจะสั้นมาก น่าจะ
เพียงชั่วกะพริบตาเท่านั้น แต่นั่นก็คืออาการตอบสนองที่ร่างกายเป็น
ไปเองเพื่อบีบบังคับให้ตัดการสื่อสารทางสายตากับข้าในขณะที่หวาดกลัว
ดังนั้นจึงกลับเป็นการยืนยันให้กับข้าแล้ว"

เวลานี้ซึ่งอู่พุดไม่ออกแล้ว เขาถลึงตาจ้องมองหัวใจเธออย่าง

ให้ยมเกรียม

สายตาที่เหมือนจะคว้านเนื้อคนออกมานั้นราวกับอยากจะเจาะตัว
หลิวเว่ยให้เป็นโพรงใหญ่ๆ ออกมาสักโพรงหนึ่ง

หลิวเว่ยคร้านจะถามชิงอีกกว่าเหตุใดถึงได้ปะทะกับหลิวเสี่ยวหลี
ขึ้นมาได้

ไม่ว่าอย่างไรครั้งนี้หลิวเสี่ยวหลีนับว่าดีถูกโดยบังเอิญจริงๆ ชุดตะปู้
จากเหลียวโจวดอกหนึ่งออกมาได้แล้ว ถือว่าเก็บเกี่ยวได้ผลไม่น้อยทีเดียว

เพียงแต่ของสิ่งนั้นที่เจวียนอ่องต้องการ แท้ที่จริงคืออะไรกันแน่
หลิวเว่ยไม่ค่อยมั่นใจนัก แต่สิ่งของบนโลกนี้มีสารพัด หากนางถามไป
ทีละอย่าง น่ากลัวว่าถามไปจนฟ้าสว่างก็ยังไม่ได้อะไรออกมา

นางเองก็ไม่คิดจะเปลืองสมองเช่นกัน เรื่องเหล่านี้เดิมคือหน้าที่
ของหรงหลิง ตนเองช่วยถึงตรงนี้ก็เพียงพอแล้ว

ตรงกันข้าม หรงหลิงกลับเคาได้แล้วว่าของสิ่งนั้นคืออะไร

ที่นี่คือเมืองชินชาน ถึงแม้เขาจะไม่เคยมาเมืองชินชานมาก่อน แต่
ตอนที่สอบสวนคดีเก่าสกุลจี้้นก็ได้ตรวจสอบไปถึงจี้ชย้าชีวในเวลานั้น
ว่าอยู่ด้วยกันกับสาวใช้คนหนึ่ง ทั้งคู่ถูกหลิวหยวนพากลั้มาที่เมืองหลวง
ด้วยกัน และสาวใช้คนนั้นน่าจะอายุมากกว่าจี้ชย้าชีวหลายปี

ตอนที่จี้ชย้าชีวถูกส่งเข้าวัง สกุลหลิวก็จัดการขับไล่สาวใช้ออกไป
และสาวใช้คนนั้นภายหลังก็ว่ากันว่าไปที่เมืองชินชาน จากนั้นก็ไม่มี
ข่าวคราวอีกเลย

กลับต้องเป็นเมืองชินชาน แล้วต้องเกี่ยวพันกับสกุลจี้้ออีกแล้ว
บนโลกนี้ไหนเลยจะมีเรื่องบังเอิญมากเช่นนั้น

หรงหลิงรู้ว่าสมบัติชื่อเสวียนถึงแม้จะเป็นความลับที่ฮ่องเต้ผู้สืบทอด

บัลลังก์ทุกองค์จะไม่เปิดเผยจนกว่าจะใกล้สวรรคต แต่ว่าต่างก็เป็น
เชื้อพระวงศ์ ย่อมต้องมีความเผอเรอสะเพร่าบ้าง

ตอนนั้นคนที่สืบทอดตำแหน่งก็ต้องการให้สืบทอดตำแหน่งก็คือ
รัชทายาทองค์ก่อน

แต่รัชทายาทองค์ก่อนสิ้นพระชนม์อย่างแปลกประหลาด อนุชา
ร่วมอุทรของรัชทายาทองค์ก่อน องค์ชายรองก็ถูกส่งต้องคิใหม่กำจัด
เจริญอ่อนเวลานั้นยังเป็นเด็ก ถูกส่งไปอยู่เหินห่าง ยังคงพาคนเก่าแก่
ของจวนองค์รัชทายาทกับจวนองค์ชายรองจำนวนหนึ่งติดตัวไปด้วย

ถ้าหากส่งต้องคิองค์ก่อนแจ้งเรื่องสมบัติเชื้อเสียนให้กับรัชทายาท
องค์ก่อนกับองค์ชายรองไปแล้วจริงๆ ถ้าอย่างนั้นภายหลังเจริญอ่อนได้
รู้เข้าก็ไม่แปลกอะไรแล้ว

ที่เกี่ยวพันกับปริศนาของสมบัติเชื้อเสียนก็คือสกุลจี้

ทรงหลังคิดว่าชีวิตของชายที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้คงไม่อาจเก็บเอาไว้
ได้แล้ว

ส่วนหลิวเว่ย...ก็แน่ชัดแล้วว่าไม่อาจปรากฏตัวในสายตาของ
เจริญอ่อนได้

ซึ่งก็ไม่ว่าเลยเวลาที่ตนเองกำลังแตกตื่นว่าบนโลกนี้มีวิธีการที่มอง
เพียงครู่เดียวก็สามารถแยกแยะคำพูดว่าจริงหรือเท็จได้อยู่ ทรงหลัง
กลับเกิดจิตสังหารต่อเขาขึ้นมาแล้ว

หลิวเว่ยหาวคราหนึ่ง เวลานี้เหนื่อยแล้วจริงๆ มองดูที่นี้ก็ไม่มีเรื่อง
อะไรของตนเองแล้ว นางจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ หยุดเย็นพลางคิดจะกลับห้อง
ทรงหลังลุกตามขึ้นมาด้วยและส่งนางกลับไป

ประตูห้องเปิดแล้วปิดลงอีก ซึ่งอีกข้างมานั่งเพียงสี่ขาตรงหน้า ในใจ

ลับสนว่าอุ่นถึงที่สุด

ทรงหลังส่งหิ้วเว่ยถึงที่หน้าประตูห้อง

หิ้วเว่ยกำลังคิดจะเข้าไป ทรงหลังกลับตึงนางเอาไว้

นางหันกลับมาถามอย่างงุนงง "ทำอะไรนะ"

ทรงหลังไม่พูด เพียงแต่มองดูนาง

หิ้วเว่ยกะพริบตาปริบๆ "ท่านจะทำอะไรกันแน่"

"ทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นหรือ" ทรงหลังถามกลับไป

หิ้วเว่ยสะอึกไปทันที พริบตานั่นก็เข้าใจแล้ว

นางจับปกเสื้อของทรงหลังเอาไว้ แล้วก็ดึงเขามาถึงริมฝีปากของตนเอง พุดเบาๆ ที่ข้างหูของเขา

"ท่านคิดว่าความรักได้ดินหมายถึงอะไร"

ทรงหลังนิ่งเงียบ

หิ้วเว่ยหัวเราะเบาๆ คราหนึ่ง "ท่านยังคงอยู่ในช่วงสังเกตการณ์ การกระทำสนิทสนมใกล้ชิดใดๆ ล้วนต้องรอให้อนุญาตก่อนแล้วค่อยว่ากัน"

นางพุดจบก็ยิ้มจนตาหยีแล้วปล่อยเขา

อย่างไรเขาก็ไม่มีทางเข้าใจความหมายที่แท้จริงของความรักได้ดิน

ภายใต้ดวงตาที่ห่อหุ้มเล็กน้อยของทรงหลัง หิ้วเว่ยตบๆ ปกเสื้อของเขาเบาๆ จากนั้นก็พุดด้วยเสียงนุ่มนวล

"ราตรีสวัสดิ์"

พุดจบนางก็พลุกวากกลับเข้าห้อง ตามมาด้วยเสียงปิดประตูดังแกร๊ก

หรงหลังมองดูบานประตูที่ถูกปิดลงต่อหน้าต่อตาตนเองแล้วแม้
ริมฝีปากบาง สายตาเย็นเยียบลงเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

ความรักได้ดินไม่ได้หมายถึงความสัมพันธ์อันผู้สาวหรือ ชายัง
ไม่มีสิทธิ์สนิทเสน่หากับนางอีกหรือ

แล้วจะต่างอะไรกับก่อนหน้านี้กันแล้ว

หรงหลังรู้สึกว่าตนเองถูกหลอว์่ายกลั่นแกล้งอีกแล้ว จนต้องพ่น
ลมหายใจออกมาแล้วหันกลับไปอย่างหงุดหงิด กลับรู้สึกถึงสายตา
รอบด้านที่ร้อนแรงราวกับไฟหลายคู่ จูโจมเข้ามาจากทุกทิศทุกทาง

หรงหลังหรีดตาลง เอ่ยเสียงเย็นเยียบ "น่าดูหรือไม่"

สายตาทลายคู่นั้นพลันเบนหนีไปทันที...

รจนหรงหลังกลับห้องไปแล้ว บรรดาองค์กรฯที่ซ่อนอยู่ตามทีลับ
ถึงได้เริ่มกระซิบกระซาบกัน

"ได้ทำให้ผู้บัญชาการเป็นอะไรไปแล้ว"

"พวกเจ้าเห็นหรือไม่ เมื่อครูได้เท่าที่ปรึกษาเหมือนจะพูดกระซิบ
กระซาบกับได้ทำให้ผู้บัญชาการนะ"

"บุรุษสองคนพูดจากกระซิบกระซาบ? ประหลาดมาก!"

"แต่ว่าได้เท่าที่ปรึกษารูปโฉมงดงาม ราวกับอิสตรีที่โตเต็มวัยแล้ว
ก็ไม่ปาน"

"เจ้ากล่าวพูดว่าได้เท่าที่ปรึกษาเป็นอิสตรีหรือ เจ้าไม่กลัวถูกโบย
หรือไร"

"ถึงว่าสิ ได้เท่าที่ปรึกษาดูแล้วผิวพรรณก็ละเอียดนุ่มเนียน ได้เท่า
ผู้บัญชาการของพวกเราก็ไม่ใช่พวกเจ้าซุ่มมักมากอีก พวกเจ้าว่าจะเหมือน
อย่างที่เล่าลือกันจริงๆ หรือไม่ ที่ได้เท่าของพวกเราจะ...จะป่วยทาง

ด้านนั้นนะ"

"เป็นไปได้! ได้ทำให้ผู้บัญชาการของพวกเราเป็นชายชาติตรี! จะมีความชื่นชอบประหลาดๆ ไปได้อย่างไร ไม่ชายไม่หญิงเช่นนั้น..."

"แต่ว่าเมื่อครู่พวกเขาพูดจากระซิบกระซาบกันแล้วนะ"

"ข้ายังเห็นได้เท่าที่ปรึกษาเปาลมใส่หูได้ทำให้ผู้บัญชาการด้วยนะ ภรรยาข้ายังไม่เคยเปาลมใส่เข้าเลย บอกว่าน่าอัศจรรย์"

"หา!...นั้น..."

บรรดาองค์กรลับที่ทำหน้าที่ในคืนนี้ล้วนหันมองกันอย่างทำตัวไม่ถูก

แต่แต่ละคนล้วนรู้สึกเหมือนได้พบเห็นเรื่องสำคัญอย่างใหญ่หลวงอะไรเข้าให้แล้ว

เมื่อครู่ได้ทำให้ผู้บัญชาการจู่ๆ ก็เกิดโทสะ ไม่รู้ว่าพวบนี้นึกเกิดใจดำอำมหิตขึ้นมา จะฆ่าปิดปากพวกเขาทั้งหมดเลยหรือไม่!

พวกเขาอดความรู้สึกกระสับกระส่ายเช่นนั้นผ่านคืนนี้ไปอย่างรู้สึกว่ายาวนานมากผิดปกติ

แต่คนที่รู้สึกว่ายาวนานยิ่งกว่าคือชิงอี

เนื่องจากความรักของทรงหลังเหมือนจะไม่สมหวังเสียแล้ว เขาจึงไม่มีความสุข หลังจากส่งหลิวเว่ยกลับห้องแล้วก็ได้สนใจชิงอี และกลับห้องของตนเองไป

ชิงอีเอาแต่จ้องประตูอยู่ตลอดทั้งคืน

ประเดี๋ยวก็คิดว่าพวบนี้นั้นควรจะอธิบายอย่างไรดี ประเดี๋ยวก็สำนึกเสียใจว่าตอนที่ชายหนุ่มชุดขาวสะอาตคนนั้นพูดเรื่องเหล่านั้นตอน

ก่อนหน้านี้ เขาก็ควรจะดับทเสีย

โดยสรุปแล้วในใจซึ่งอ้าวุ่นไปมา ทำเอารู้สึกแย่ไปหมดแล้ว

ซึ่งอ้าวุ่นใจจนถึงเข้าตรูวันรุ่งขึ้นถึงได้หลับไป รอจนตื่นขึ้นมา
อีกครั้งก็ถูกวัตถุอะไรบางอย่างที่เป็นขนๆ สะกิดสะเกาจนตื่นขึ้นมา

เมื่อลืมตา สิ่งที่ซึ่งอ้าวเห็นก่อนก็คือแสงสีเขียววัดผ่านตรงหน้าไป

ยังไม่ทันดูให้ชัดเจนว่าสิ่งนั้นคืออะไรได้ยินเสียงสนทนาดังอยู่

ข้างหู

"นี่ก็คือหน่วยกล่าตายผู้นั้นหรือ เหตุไฉนยังไม่ฟื้นกัน คงไม่ใช่ตาย
ไปแล้วหรอกนะ" นี่เป็นเสียงสตรีที่อ่อนหวานนุ่มนวล

"ไม่ตายหรอก ท่านพ่อข้าบอกว่าเขายังไม่อธิบายว่ามาทำอะไร
ที่เมืองชินซาน ท่านอาจหยังไม่มีทางทำให้เขาตายเร็วขนาดนี้หรอก" นี่เป็น
เสียงอ่อนเยาว์นุ่มนวลของเด็กน้อยที่ค่อนข้างจะคั่นหู

ซึ่งอ้าวลืมตาขึ้นอย่างมึนงง มองไปอย่างระมัดระวังสุดชีวิต

เขาเห็นที่ด้านหน้าเตียงของตนมีสตรีแต่งงานแล้วสวมชุดสีชมพู
ไบหนังดงามดูไม่ยี่หระกับอะไรนั่งอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ผู้ที่นั่งอยู่ข้างกาย
หญิงสาวก็คือเจ้าเด็กน้อยที่ได้พบหน้ากันเมื่อวานนี้คนนั้น ซึ่งมีวรยุทธ์
ไม่เลว ข้ายังสามารถสั่งนกให้มาทำร้ายเขาอย่างทารุณได้!

法医狂妃 5
Fa Yi Kuang Fei 5

นิติเวชสาวยอดอัจฉริยะ 5
สุยจยา MM เขียน
หม่านอุ้งเชิงหิน แปล

จำนวน 519 หน้า
ราคา 349 บาท

Published originally under the title of 法医狂妃 Fa Yi Kuang Fei
Copyright © 谁家 MM Shui Jia MM
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-1958-8

ภาพประกอบ 樫木

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

‘หิ้วว้อย’ แพทย์มีตัวเข้หรงในคตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด
ความสามารถล้าเลิศ สามารถใช้สูตรพลึกพคนตายด้วยมิดฟ้าตัดเพียงเล่มเดียว
กว่าไขคะตากลับเล่นตลกส่งนางกะลุมิตกลับมา
อยู่ในร่างของ ‘คุณหนูใหญ่สกุลหิ้ว’ ที่ถูกจับให้หมั้นหมายกับท่านอ่องเจ็ด
แต่นางจะแต่งงานกับคนที่มือनुเต็มร้อนหลังอย่างนั้นได้อย่างไรกัน!
กว่าเหมือนหนีเสือปะจระเข้ เพราะนางดันถูกท่านอ่องสาม ‘หรงหรง’ รวบหิ้วรอบกาย
จนเกิดเป็นเจ้าก้อนแปง ‘หิ้วเสียวหรี’ ออกมา เพราะเหตุนี้นางจึงต้องหนีอีกครั้ง
และครั้งนี้นางก็สวมบทบาทใหม่อย่าง ‘ท่านหิ้ว’
ที่ออกสืบคดีทั้งยังเก่งกาจด้านการแพทย์จนได้รับการขนานนามว่า ‘หมอทอดา’
ต่อมานางถูกส่งให้ไปสืบคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
เพียงแต่การสืบคดีครั้งนี้กลับไม่ได้ง่ายด้ายดังเช่นที่ผ่านมา
เพราะตั้งแต่ได้เจอหรงหรงพู้บ้นอีกครั้ง ชีวิตนางก็เหมือนถูกผูกติดกับเขา
อย่างไม่สามารถหลีกหนีได้ คดีที่นางได้พบเจอก็มีความสลับซับซ้อนมากขึ้นทุกที
ทั้งนางยังสืบพบเบาะเสเกี่ยวกับมารดา ‘จี้ย้าฮิ้ว’
สมาชิกสกุลจี้ที่ถูกฆ่าล้างตระกูลเพราะถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ
และเพราะเพนที่สมบัติเพนนัน จึงถึงเวลาที่นางจะเดินทางกลับไปยังสกุลจี้แล้ว

